Τη α΄ του μηνός Σεπτεμβρίου: Αρχή της Ινδίκτου, ήτοι του νέου εκκλησιαστικού έτους

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 31 Αυγούστου, 2011

Τι σημαίνει Ινδικτιών

Γιατί ο Σεπτέμβριος θεωρείται αρχή του Εκκλησιαστικού έτους

Μνήμη τῶν ἁγίων ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΩΝ καί ΑΜΜΟΥΝ τοῦ διακόνου καί διδασκάλου αὐτῶν.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἑορτάζει σήμερα τήν ἀρχή τῆς Ἰνδικτιῶνος – ἀπό τή λατινική λέξη «indictio», ἡ ὁποία σημαίνει ὁρισμός – δηλαδή τήν ἔναρξη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Ὁ ὅρος προῆλθε ἀπό τήν συνήθεια τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων νά ὁρίζουν διά θεσπίσματος γιά διάστημα δεκαπέντε χρόνων τό ποσό τοῦ ἐτήσιου φόρου, πού εἰσέπρατταν αὐτή τήν ἐποχή γιά τή συντήρηση τοῦ στρατοῦ. Κατ’ ἐπέκτασιν καθιερώθηκε νά ὀνομάζονται ἰνδικτιῶνες καί οἱ δεκαπενταετεῖς αὐτοί κύκλοι πού ἄρχισαν ἐπί Καίσαρος Αὐγούστου, τρία χρόνια πρίν ἀπό τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ.

Γιατί ο Σεπτέμβριος θεωρείται αρχή του Εκκλησιαστικού έτους.

Ἐπειδή ὁ Σεπτέμβριος εἶναι ἐποχή συγκομιδῆς καρπῶν καί προετοιμασίας γιά τό νέο κύκλο βλαστήσεως, ταίριαζε νά ἑορτάζουν οἱ χριστιανοί τήν ἀρχή τῆς γεωργικῆς περιόδου ἀποδίδοντας εὐχαριστίες στόν Θεό γιά τήν εὔνοιά του πρός τήν κτίση. Εἶναι αὐτό πού ἤδη ἔκαναν οἱ Ἰουδαῖοι σύμφωνα μέ τίς ἐντολές τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου· τήν πρώτη δηλαδή μέρα τοῦ ἑβδόμου ἰουδαϊκοῦ μηνός, ἀρχές Σεπτεμβρίου, τελοῦσαν τήν ἑορτή τῆς Νεομηνίας ἤ τῶν Σαλπίγγων, κατά τήν ὁποία ἐσχόλαζαν ἀπό κάθε ἐργασία, γιά νά προσφέρουν θυσίες ὁλοκαυτωμάτων «εἰς ὀσμήν εὐωδίας Κυρίῳ» (Λευιτ. 23,18).

Ὁ Χριστός, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ δημιουργός τοῦ χρόνου καί τοῦ σύμπαντος, ὁ προάναρχος Βασιλεύς τῶν αἰώνων, ὁ ὁποῖος ἐσαρκώθη, γιά νά ἀποκαταλλάξει τά πάντα εἰς Ἑαυτόν καί νά συναγάγει Ἰουδαίους καί Ἐθνικούς σέ μία Ἐκκλησία, ἤθελε νά ἀνακαφαλαιώσει ἐν ἑαυτῷ τόν αἰσθητό κόσμο καί τό γραπτό Νόμο. Ἔτσι, αὐτή τήν ἡμέρα πού ἡ φύση ἑτοιμάζεται νά διατρέξει ἕνα νέο κύκλο ἐποχῶν, ἑορτάζουμε τό γεγονός, κατά τό ὁποῖο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰσῆλθε στή Συναγωγή καί

ἀνοίγοντας τό βιβλίο τοῦ Ἠσαΐου ἀνέγνωσε τό χωρίο, ὅπου ὁ Προφήτης ὁμιλεῖ ἐπ' ὀνόματος τοῦ Σωτῆρος: «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ εἵνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με (...), κηρῦξαι ἐνιαυτόν Κυρίου δεκτόν» (Λουκ. 4,18).

Ὅλες οἱ Ἐκκλησίες, συναθροισμένες «ἐπί τό αὐτό», ἀναπέμπουν σήμερα δοξολογία πρός τόν ἕνα τρισυπόστατο Θεό, ὁ ὁποῖος διαμένει στήν αἰώνια μακαριότητα, διακρατεῖ τά πάντα στή ζωή καί στέλνει ἄφθονες τίς εὐλογίες του κάθε ἐποχή στά κτίσματά του. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ἀνοίγει τίς θύρες τοῦ νέου ἔτους καί μᾶς προσκαλεῖ νά τόν ἀκολουθήσουμε, γιά νά γίνουμε μέτοχοι τῆς αἰωνιότητός του.

* * *

Συναξάριο της α΄Σεπτεμβρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν ΣΥΜΕΩΝ τοῦ ΣΤΥΛΙΤΟΥ τοῦ ἐν τῇ Μάνδρᾳ, τοῦ ἐπιλεγομένου ΠΑΛΑΙΟΥ.

* * *

Μνήμη τῆς ὁσίας ΜΑΡΘΑΣ, μητρός τοῦ ὁσίου Συμεών τοῦ Στυλίτου.

* * *

Μνήμη τοῦ δικαίου ΙΗΣΟΥ τοῦ ΝΑΥΗ.

* * *

Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων καί αὐταδέλφων ΑΓΑΘΟΚΛΕΙΑΣ, ΕΥΟΔΟΥ, ΚΑΛΛΙΣΤΗΣ καί ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ, ξίφει τελειωθέντων.

* * *

Μνήμη τῆς ὁσίας ΕΥΑΝΘΙΑΣ, ἐν εἰρήνῃ τελειωθήσης.

* * *

Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν ΜΕΛΕΤΙΟΥ τοῦ νέου, τοῦ ἐν τῷ ὄρει τοῦ ΚΙΘΑΙΡΩΝΟΣ ἀσκήσαντος καί ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντος.

* * *

Μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος ΑΓΓΕΛΗ, τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσαντος κατά τό ,αχπ΄ (1680) ἔτος, ξίφει τελειωθέντος.

* * *

Μνήμη τῶν ἁγίων ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΩΝ καί ΑΜΜΟΥΝ τοῦ διακόνου καί διδασκάλου αὐτῶν.

Οἱ Ἅγιες αὐτές γυναῖκες ἔζησαν τήν ἐποχή τοῦ βασιλέως Λικινίου (307-324) στήν Ἀδριανούπολη τῆς Θράκης. Ὁ ἡγεμών τῆς περιοχῆς Βάβδος τίς συνέλαβε ὡς χριστιανές καί τίς προέτρεπε νά προσκυνήσουν τά εἴδωλα. Ἡ Κελσίνα, μία ἐξ αὐτῶν καί ἡ πρώτη τῆς πόλεως, μετά τή θαρραλέα ὁμολογία τῆς πίστεώς της τίς ἐσύναξε ὅλες στήν οἰκία της μαζί μέ τόν διδάσκαλό τους, διάκονο ἅγιο Ἀμμούν, γιά νά ἐνισχυθοῦν πρός τό μαρτύριο. Ὁ Ἀμμούν πῆρε τό χαρτί μέ τά ὀνόματά τους καί τά διάβασε δυνατά ἕνα-ἕνα. Ὕστερα εἶπε: «Ἀγωνισθῆτε ὑπέρ τοῦ Χριστοῦ διά τοῦ μαρτυρίου, διότι ἔτσι θά καθίσει καί ὁ Δεσπότης Χριστός στήν πύλη τῆς οὐρανίου βασιλείας καί θά σᾶς προσκαλεῖ μία-μία κατ’ ὄνομα, γιά νά σᾶς ἀποδώσει τόν στέφανο τῆς αἰωνίου ζωῆς».

Ὅταν καί πάλι τίς ἀνέκρινε ὁ ἡγεμών, ὁμολόγησαν ὅλες σταθερά τήν πίστη τους. Μέ τήν προσευχή τους συνέτριψαν τά εἴδωλα καί ὁ ἱερεύς τῶν εἰδώλων ἀνυψώθηκε στόν ἀέρα, μέχρις ὅτου, βασανιζόμενος ἀπό πύρινους ἀγγέλους, ἔπεσε νεκρός στή γῆ. Τότε ὁ Βάβδος πρόσταξε νά κρεμάσουν τόν ἅγιο Ἀμμούν, νά τοῦ ξύσουν τίς πλευρές, νά καύσουν τίς πληγές του μέ ἀναμμένες λαμπάδες καί νά τοῦ φορέσουν στήν κεφαλή χάλκινη πυρακτωμένη περικεφαλαία.

Ἐπειδή ὁ ἅγιος διαφυλάχθηκε ἀβλαβής ἀπό τά μαρτύρια, ὁδηγήθηκε μαζί μέ τίς μαθήτριές του ἀπό τή Βερόη (σημερ. Στάρα Ζαγορά τῆς Βουλγαρίας) στήν Ἡράκλεια, στόν βασιλέα Λικίνιο. Καθ’ ὁδόν ἐμφανίσθηκε ὁ Κύριος καί τούς ἐνεθάρρυνε. Φθάνοντας στήν πόλη πῆγαν στόν τόπο, ὅπου εἶχαν κατατεθεῖ τά τίμια λείψανα τῆς ἁγίας μάρτυρος Γλυκερίας. Ἐνῶ διανυκτέρευαν ἐκεῖ προσευχόμενες, παρουσιάσθηκε ἡ Ἁγία λέγοντας: «Καλῶς ἤλθατε, ἅγιες δοῦλες τοῦ Θεοῦ! Πρό πολλοῦ περίμενα τήν λαμπρή ἐν Χριστῷ συνοδία σας, γιά νά χορεύσωμε στεφανωμένες ὅλες μαζί μέ τούς ἁγίους ἀγγέλους στήν βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖο μέχρις αἵματος ὁμολογήσαμε».

Στήν Ἡράκλεια τούς ἔρριξαν στά θηρία. Οἱ ἅγιες γυναῖκες μαζί μέ τόν διδάσκαλό τους προσηύχοντο ὄρθιες μέ ὑψωμένα τά χέρια, τά δέ θηρία κατελήφθησαν ἀπό ὕπνο καί δέν τούς ἤγγισαν. Τήν ὥρα πού οἱ στρατιῶτες ἄναβαν φωτιά γιά νά τίς ρίξουν μέσα, προφήτευσαν στόν ἀσεβῆ Λικίνιο τήν ἐπικράτηση τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τή νίκη τοῦ χριστιανισμοῦ καί τήν κατάργηση τῆς εἰδωλολατρίας. Κατόπιν σφραγίσθηκαν μέ τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί δέκα ἀπό αὐτές πήδησαν ἀγαλλόμενες

μέσα στίς φλόγες ὑμνῶντας τόν Θεό, ὁ ὁποῖος ἐδρόσισε τό πῦρ. Ἔτσι, αὐτές μέν ἐτελειώθησαν ἐν εἰρήνῃ στήν πυρά, ὀκτώ δέ ἀποκεφαλίσθησαν μαζί μέ τόν διδάσκαλό τους Ἀμμούν. Ἀπό τίς ὑπόλοιπες οἱ δήμιοι ἄλλες κατέσφαξαν καί σέ ἄλλες ἔβαλαν στό στόμα πυρακτωμένα σίδερα.

Τά ὀνόματά τους ἔχουν διασωθεῖ στό ἀρχαῖο Μαρτύριόν τους (Bibliotheca Hagiographica Graeca 2280-2281) καί εἶναι: Λαυρεντία ἡ διάκονος, Κελσίνα, Θεοκτίστη (ἤ Θεόκλεια), Δωροθέα, Εὐτυχιανή, Θέκλα, Ἀρισταινέτη, Φιλαδέλφη, Μαρία, Βερονίκη, Εὐλαλία (ἤ Εὐθυμία), Λαμπροτάτη, Εὐφημία, Θεοδώρα, Θεοδότη, Τετεσία, Ἀκυλίνα, Θεοδούλη, Ἁπλοδώρα, Λαμπαδία, Προκοπία, Παῦλα, Ἰουλιάνα, Ἀμπλιανή, Περσίς, Πολυνίκη, Μαύρα, Γρηγορία, Κυρία (ἤ Κυριαίνη), Βάσσα, Καλλινίκη, Βαρβάρα, Κυριακή, Ἀγαθονίκη, Ἰούστα, Εἰρήνη, Ματρῶνα (ἤ Ἀγαθονίκη), Τιμοθέα, Τατιανή, Ἄννα (ἤ Ἀνθοῦσα).

Ὡστόσο, στήν ἀσματική Ἀκολουθία καί σέ νεότερους Συναξαριστές ἀπαντοῦν τά ἑξῆς ὀνόματα: Ἀδαμαντίνη, Ἀθηνᾶ, Ἀκριβή, Ἀντιγόνη, Ἀριβοία, Ἀσπασία, Ἀφροδίτη, Διόνη, Δωδώνη, Ἐλπινίκη, Ἐρασμία, Ἐρατώ, Ἑρμηνεία, Εὐτέρπη, Θάλεια, Θεανώ, Θεανόη, Θεόνυμφη, Θεοφάνη, Καλλιρρόη, Καλλίστη, Κλειώ, Κλεονίκη, Κλεοπάτρα, Κοραλλία, Λάμπρω, Μαργαρίτα, Μαριάνθη, Μελπομένη, Μόσχω, Οὐρανία, Πανδώρα, Πηνελόπη, Πολύμνια, Πολυνίκη, Σαπφώ, Τερψιχόρη, Τρωάς, Χάϊδω καί Χαρίκλεια (βλ. Πρωτ. Κων/νου Πλατανιτου, Ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, Ἀποστολική Διακονία, ἔκδ. Δ΄, 1997, σελ. 23 ὑποσ.).

[Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου (Ἱερομονάχου), Νέος Συναξαριστής τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τόμ. Α΄ Σεπτέμβριος (Ὁρμύλια: Ἱ. Κοιν. Εὐαγγ. Θεοτόκου, 2007), 1-3, 11-13].

(Πηγή ηλ. κειμένου: fdathanasiou.wordpress.com)